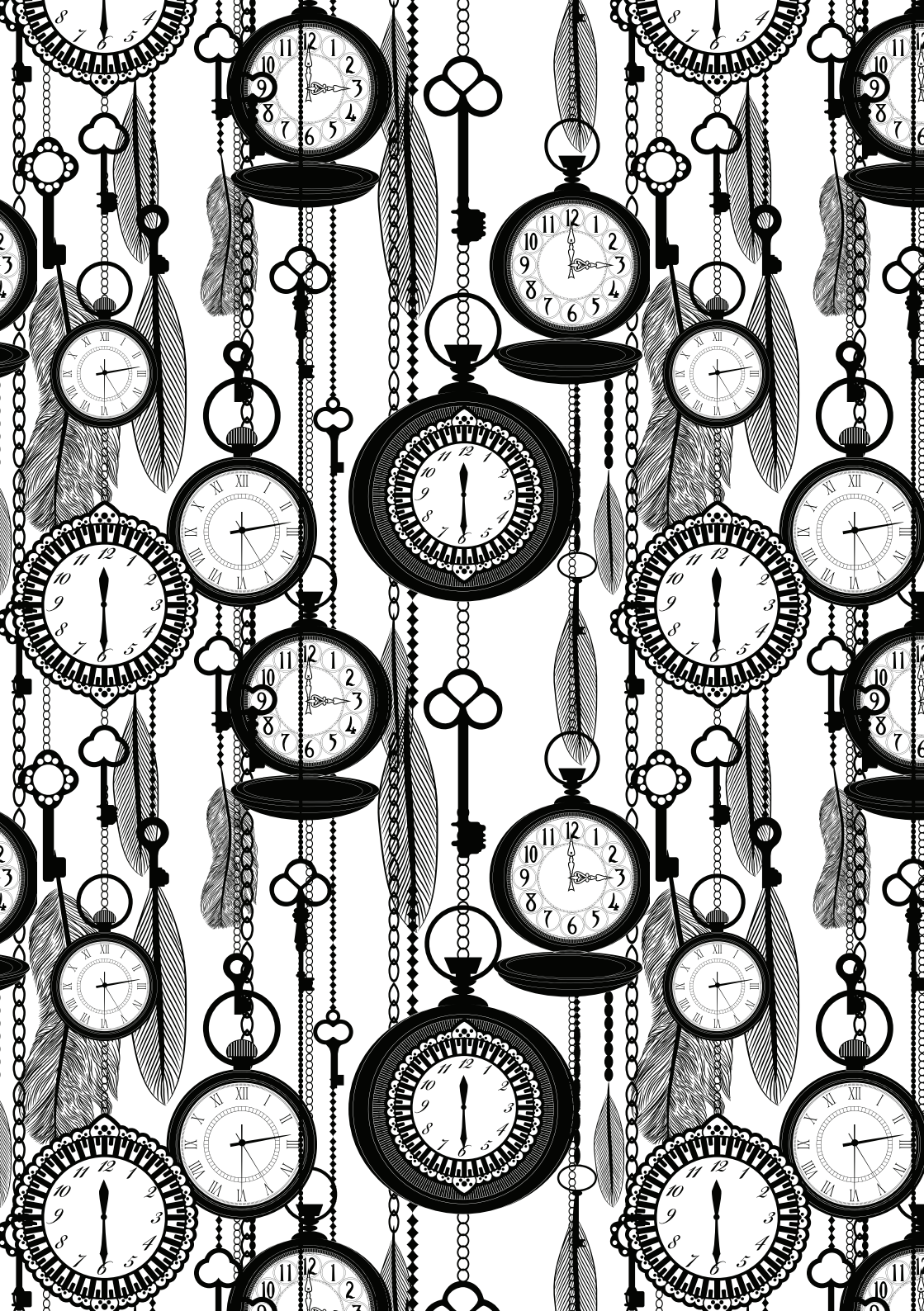

RIKKE HAVNER ALRØ

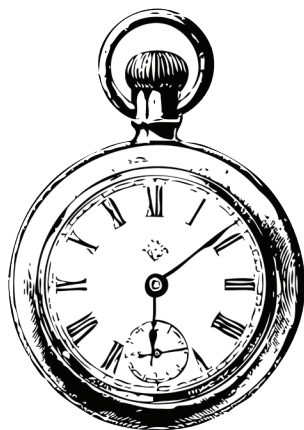
The central illustration is a circular pocket watch with Roman numerals on its face. The watch is partially obscured by large, detailed green leaves. The entire scene is framed by an ornate, multi-layered border in a light gold color. The background of the cover is a dark, textured green with faint silhouettes of trees.

DE
UNDER
JORDISKE

BOG 1 – STORMTID

RIKKE HAVNER ALRØ

STORMTID

DE UNDERJORDISKE I

PROLOG

Hun listede sig stille ind i børneværelset, hvor tremmesengen stod op ad væggen. Der var helt tyst i mørket, bortset fra lyden af sovende børn. Deres rolige vejtrækning fik en nærmest bedøvende varme til at brede sig i hende. Hun undertrykte et gab.

Hun lænede sig ind over sengen og så på dem. Uskylden i deres ansigter var næsten ikke til at bære. De lå som sædvanligt helt tæt sammen og holdt fast i hinandens hænder.

”Min smukke datter,” hviskede hun. Det gjorde ondt at skulle skille dem ad. Men der var intet andet for. Hun lænede sig ind over sengen og fjernede blidt deres hænder fra hinanden. Så løftede hun den lille pige med det filtrede hår op ad sengen og gik mod døren.

Pigen vred sig og vågnede i hendes arme.

”Mor? Nej, jeg vil ikke med.”

”Vi skal hjem nu, skat.” Det var løgn, og risikoen for, at det lille skarpe hoved ville opfange det, var rimelig stor.

”Mor, nej!” Pigen vendte sig mod tremmesengen. ”Min! Min! Min!”

Nu var drengen også vågnet og kravlede adræt over tremmerne. Det var meningen, at det her skulle have foregået uddramatisk. Hun sukede. Intet var uddramatisk med disse børn.

"Kom tilbage!" råbte drengen, som om det var en kommando.

"Gå i seng igen. Vi er tilbage om lidt," løj hun.

"Nej, nej, nej! Ned til min!" De små arme rakte ned mod drengen, som desperat forsøgte at nå op til hendes datter nu. I et sekund var hun tæt på at give sig. Men det måtte gøres.

"I må ikke gå!"

"Ikke tage mig væk!"

Hvordan børnene forstod alvoren, vidste hun ikke. Men båndet mellem dem var allerede så stærkt, at de selv i deres unge alder var bange for, at nogen skulle forsøge at rive det over.

"Bliv her!" Drengen stillede sig i vejen for dem.

"Vi er nødt til at gå nu." Hun skubbede sig forsigtigt forbi.

"Nej, nej! Min!" Pigen græd nu, og det var nok til at knuse en mors hjerte. Det var så usædvanligt for den vilde unge, der ellers aldrig fældede en tåre.

"Hvad sker der?" Den anden mor stod i gangen med ansigtet opsvulmet af træthed. Det lange kastanjebrune hår indhyllede hendes højgravide krop.

"Vi er nødt til at tage hjem nu. Kan du ikke ..." Hun slog ud med hånden mod drengen, der lige nu klamrede sig til hendes ben og prøvede at nå pigen, der stadig græd.

"Hvorfor? Kan de ikke bare sove sammen?"

"Vi er nødt til at tage hjem nu," gentog hun, og den anden mor fjernede drengen fra hendes ben med sine hænder.

”Jeg forklarer alting senere.” Hun gik af sted med pigens, der kæmpede i hendes arme.

”Min Maren! Min Maren!” Drengens stemme var desperat bag dem nu.

”Min! Min! Min!”

Det var anden gang i pigens korte liv, at hun havde måttet fjerne hende fra en, hun elskede højt. Men sidste gang havde hun været så lille, at hun ikke forstod det. Hvad ville det gøre ved hende denne gang? Det ville ikke engang blive det værste, hun måtte gøre mod sit barn, inden hun forlod hende for altid. Hun sank en klump og tvang sig selv til at gå videre.

Ude på gaden samlede hun al sin kraft og mærkede tiden suse om sig, mens pigens græd sig i søvn i hendes arme. Og med lukkede øjne tog hun sin datter med sig langt tilbage. Til den tid, hvor heksen ventede.

Den grønne trædør gled op af sig selv, før hun nåede at banke på. Hun trådte beslutsomt ind i det lille hus. Den rådne lugt af heksemagi gennemsyrede luften, og hun rynkede på næsen.

”Jeg har ventet på dig.” Alma trådte ud af halvmørket og ind i det lille køkken. Hun var en usædvanlig heks. Halvt ellekvinde og halvt menneske, men opvokset i menneskenes verden. Hun hørte ikke til nogen steder, og hun var kendt for at være lunefuld og til tider ondskabsfuld. Men hun var den eneste, der kunne hjælpe nu. ”Du er helt sikker? For når først jeg har vævet besværgelsen, kan den ikke gøres

om i mange år." Heksens læber spredte sig i et ildevarslende smil, der blottede de beskidte tænder.

"Ja." Beslutningen var truffet. Det var for stor en risiko at lade være.

"Og du er klar over, at hun allerede har en magisk binding?"

"Ja. Kan den ophæves?" Hun vidste godt, at det nok var umuligt.

"Nej. Men hun vil ikke mærke den, mens min besværgelse virker. Måske vil hun aldrig lægge mærke til den, hvis hun ikke møder den, hun er bundet til, igen. Men hun kan aldrig binde sig til andre." Heksen så ned på det sovende barn, der spjættede uroligt og snakkede i søvne. "Hun vil være meget alene i sit liv."

"Gør det." Tanken om, at hun dømte sit barn til et liv i ensomhed, fik tårerne til at svide i øjenkrogene. Men pigen var stærk. Hun skulle nok klare sig.

"Og du er klar til at betale prisen?" Væk var det venlige ansigt, og blodtørst viste sig i de gamle øjne.

"Ja," nikkede hun. "Bare jeg kan få lov til at aflevere hende til min søster først."

"Jeg kommer efter dig i morgen."

Hun nikkede igen, og Alma begyndte at bevæge sine hænder. En tung stank af råddenskab bredte sig i det lille rum, mens heksen vævede besværgelsen over den lille pige.

Det er den bedste beskyttelse, jeg kan give dig, mit barn, tænkte hun, mens tårerne langsomt gled ned ad hendes kinder.

KAPITEL 1

Der er skygger overalt

KØBENHAVN, JANUAR 1920

Sneen vælter ned i frosne flager, da jeg ankommer til 1920, og jeg kan dårligt se en hånd frem for mig. Som sædvanligt er jeg klædt i tøj fra perioden – en særdeles upraktisk hat, som hele tiden er ved at blæse af, en kjole i tykt stof med stort skørt og blonder ved halsen, lang frakke og små støvler med snører. Jeg hader at gå i kjole. Støvlerne er selvfølgelig ikke forede, og jeg har allerede mistet følelsen i mine tæer. Der er 1,5 km fra indstedet til akutpunktet, og jeg ville give min højre arm for en skijakke lige nu. Jeg går imod blæsten med hånden på hovedet for at holde på hatten.

”Pis, pis, pis, pis!” mumler jeg. En hidsig vind blæser små istapper ind i mine øjne, og mine fingre på hatten er gennemfrosne i de tynde læderhandsker.

Akutpunktet er ved Dagmarteatret på H.C. Andersens Boulevard – i 1920 hedder den Vestre Boulevard. Jeg skal aflevere et brev til en agent på stedet. Udfordringen er at finde ham eller hende. Men på det her punkt gør min erfaring mig selvsikker. Jeg finder dem altid.

Der er skygger overalt, og jeg går hurtigere for at få varmen. Snart kan jeg se lyset fra teatret og de omkringliggende bygninger. Jeg ser mig omkring. Det er ikke det København, hvor jeg boede, mens jeg gik på universitetet. Der er færre mennesker på gaden, og dem, jeg ser, skutter sig i store uldfrakker. Ingen af dem lægger mærke til mig i stormen.

Dagmar-teatret eksisterer ikke mere i min tid, men alligevel står jeg nu foran det. Det er en smuk bygning, og mørkegult lys stråler ud fra vinduerne. Jeg går ind ad hovedindgangen og står nu i en overdådig indrettet foyer med udsmykkede lofter som i en kirke. En dame sidder og hviler sig på en sofa af grønt fløjl. Fire mænd står og taler sammen ved et bord. De er alle i kjole og hvidt og har hatte på. De er optaget af deres samtale og bemærker mig ikke.

Men det gør kvinden i sofaen. Hun retter sig op fra sin afslappede stilling og ser vurderende på mig. Hendes krøllede hår har samme farve som modent korn, og hendes øjne er tegnet op med sort kohl. De sorte øjenvipper når næsten op til de markerede bryn. Synet af hende starter en urolig fornemmelse i min mave.

"Hvem har vi her?" De lyseblå øjne skinner af nysgerrighed og noget andet, jeg ikke kan placere. Der er noget ved hende, som får det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig.

"Det er vel ikke Deres sag," siger jeg. Jeg har lært af erfaring, at det er effektivt at optræde overlegent og afvisende.

"Nå, det mener De ikke." Hun smiler, og det føles, som om en isnende vind blæser igennem mine skørter. Hun rejser sig fra sofaen. Hun er lille og slank med dukkeansigt og trutmund. Men noget siger mig, at hun ville være en uhyggelig modstander. Jeg er selv lille af

statur, men som ellekvinde er jeg stærkere og klogere end mennesker. Selvom jeg er sikker på min styrke, fornemmer jeg, at jeg næppe er dukkedamen fysisk overlegen. ”Jeg tror nu ellers, der er noget, De gerne vil fortælle mig.” Hun vælger tydeligvis sine ord med omhu. Som om der egentlig er noget andet, hun gerne vil sige. Et øjeblik kommer jeg i tvivl. *Er hun min kontakt?* Min mavefornemmelse siger mig det stik modsatte.

Jeg skal hurtigst muligt væk fra hende, så jeg knejser med nakken, giver hende et nik og går mod de fire mænd. *Er en af dem min kontakt?* Det plejer som regel at give sig selv, når jeg nærmer mig, men ingen af dem viser mig den fjerneste interesse.

Agenten må være et andet sted på teatret, så jeg drejer om på hælen og går målrettet mod en dør i den modsatte ende af foyeren. Jeg ved ikke, hvor den fører hen, men jobbet afhænger i høj grad af min intuition. Den siger mig, at døren er et godt bud.

Der er bid. En ældre dame kommer ud ad døråbningen. Hun ser ud til at være blandt personalet. Hun er iklædt en sort kjole med et hvidt forklæde, og hun ser ydmyg ud i forhold til divaen på sofaen. Brune øjne møder mine med et udtryk, jeg kender. Hun har ventet på mig.

”Goddag, min ven,” siger hun og smiler varmt. Mine sanser rører på sig. Det er ikke usædvanligt. Jeg stoler aldrig på nogen, når jeg er på mission, og jeg har endnu ikke mødt en kontaktperson, jeg ikke instinktivt var på vagt overfor.

”Jeg er utilpas,” siger jeg i overensstemmelse med den kode, jeg fik udleveret, før jeg tog af sted. ”Kunne jeg bede om et glas vand?”

”Kom med mig,” siger damen, og jeg følger hende ind bag en af udskårne trædøre. Vi går ned ad en gang og ender i et køkken. Hun

vender sig mod mig og ser på mig med et blik af stål gennem de små tykke briller. ”Har du noget til mig?”

Jeg fingerer ved mit lommeur, mens jeg roder efter det forseglede brev i min inderlomme. Det beroliger mig altid at mærke på udskæringerne i sølvet.

Hun snupper brevet ud af mine hænder med grådige fingre, og i et splitsekund vågner noget uhyggeligt bag brillerne. Et øjeblik senere smiler hun, så de små øjne forsvinder ind i hendes runde kinder.

”Udstedet er ikke langt herfra – ved den tredje lygtepæl til venstre for teatret. Den, der er gået ud.”

Jeg nikker og går tilbage ad gangen. Da jeg åbner døren og træder ind i det røgfærvede lys i foyeren, er den mennesketom. Mine tæer er stadig følelsesløse, og jeg tænker kun på at komme hjem, så jeg tager i døren og skynder mig ud. Det er holdt op med at sne, men brostenene er dækket af et tykt, hvidt pudder, der hensætter byen i et gråligt skær. Jeg sætter kurs mod den slukkede lygtepæl, og jeg er tæt på den, da jeg mærker en hånd på min skulder.

I det flakkende lys fra teatrets vinduer ser jeg den sminkede dukkedame. Hun er ikklædt en brun pelsfrakke, som hun nærmest drukner i.

”Alf,” hvæser hun, og den ydre glamour smelter væk. Jeg ser en helt anden person bagved, og noget kampklart strømmer varmt igennem min krop. Hendes øjne har et gulligt skær, og kindbenene træder tydeligere frem, så hendes ansigt får et skarpt omrids. Hendes stemme lyder ikke, som den gjorde, da hun talte til mig i foyeren. Hun er hæs. Som om hun må kæmpe for at få en lyd frem.

Hun cirkler om mig som et rovdyr, og dukkeansigtet ligger skiftevis

i lys og skygge. Jeg når ikke at se hende rigtigt, men jeg får et glimt en række unaturligt skarpe tænder. Af en eller anden grund kommer jeg til at tænke på en kat. Alle mine alarmklokker ringer.

"Du har kræfter, der vil beskytte dig," har min chef Tove sagt, og det satser jeg stærkt på er tilfældet. Jeg har altid forestillet mig, at det drejede sig om magi, for jeg ved, at den findes. Den har bare altid været uden for min rækkevidde.

"Hvad vil du?" Min tone er skarp.

Hun reagerer øjeblikkeligt og kaster sig fremad så hurtigt, at jeg ikke når at se kniven i hendes hånd, før den skærer sig igennem min frakke og dykker dybt ind i mit maveskind.

Jeg skriger af smerte, men da hun trækker kniven ud og forsøger at stikke mig igen, går der noget igennem mig, og jeg svæver over jorden og lander i sneen bag hende. Jeg tager fat i hendes hår og trækker hende bagover. Min knyttnæve lyner og rammer hende hårdt i ansigtet. Hun falder til jorden. Hun ligner et nedskudt dyr i pelsfrakken med det røde blod løbende ned over ansigtet og ud i det gyldne hår.

Næsten lammet af smerte vakler jeg videre mod udstedet. Der er vinfarvede pletter i sneen under mig. Lyden af slæbende fodtrin når mit øre fra et sted i nærheden.

Jeg ser mig omkring, men hun er ingen steder at se. Sneen falder igen, og snart vil de røde pletter være dækket. Der er seks meter til udstedet. Jeg tager et skridt. Og nogle flere. Nu er jeg der næsten. Jeg fisker mit ur frem fra lommen og sætter min finger på den lille knap i bunden, der skal føre mig hjem til min egen tid. I samme sekund mærker jeg kniven i min ryg og hører en skinger latter.

Alt bliver sort.

KAPITEL 2

Det er ikke tiden til menneskelig moral

ODENSE, JANUAR 2022

Jeg kommer til mig selv, som om jeg svæver op til overfladen i en flod af nåle. Jeg gisper efter vejret. Mine øjne vil ikke åbne sig, men jeg har en fornemmelse af noget velkendt, der får mig til at slappe af. Jeg kan ikke helt finde ud af, om det er en duft, jeg kender et sted fra, eller om det er noget udefinerbart i omgivelserne, jeg reagerer på.

”Er hun ved at vågne?” spørger en kvinde.

”Ja.” Denne stemme er så blid, at jeg øjeblikkeligt forbinder den med en mor til et lille barn. ”Hun er tilbage. Maren, kan du høre mig?”

En hånd stryger fjerlet over min kind, og det føles på én gang lindrende og kærligt. Jeg slår øjnene op og ser ind i et par milde øjne.

”Hvor er jeg?”

”I sikkerhed. Kan du huske, hvad der skete?” Den blide stemme tilhører en ældre kvinde med et virvar af rynker i ansigtet og langt gråt hår. Det skinner som sølv i sollyset, der strømmer ind gennem et vindue i den anden ende af værelset. Hun sidder på sengekanten hos mig.

”Det var ved teatret. Hun angreb mig ...” Jeg prøver at samle tanker, men føler mig stadig ikke helt vågen. ”Hvordan kom jeg væk?”

”Du nåede at klikke på dit ur. Du var meget heldig at komme frem, selvom du var bevidstløs. En mand fandt dig blødende på gaden og ringede 112.”

”Er jeg på hospitalet?” Jeg har aldrig været på et hospital, og det her ligner mest af alt et studie i storblomstret gyselighed fra 90’erne. Væggene er skriggule med blå blomster, og der står et lille bord med en buket lilla tulipaner ved siden af sengen.

”Nej. Vi har forbindelser på Rigshospitalet. En læge ringede til Tove, da du kom ind. Kniven var dyppet i vættegift. Du havde brug for hjælp fra dit eget folk.”

”Hvad er vættegift?” spørger jeg og prøver at rejse mig op, men en jagende smerte i min mave får mig til at falde tilbage i den hvide seng.

Hun ser stramt på mig. ”Du ved så lidt,” siger hun. ”Vætter er underjordiske ligesom os. Giften findes i deres tænder, men de bruger den også uden at bide. Åbenbart har de haft nok til at dyppe kniven i det.”

Underjordiske ligesom os ... ”I er ellefolk?” Er jeg blandt mine egne?

”Ja.” Hendes ansigt er en underlig blanding af noget kærligt og noget hårdt. ”Jeg hedder Rakel. Jeg har passet dig sammen med min søster Sigbritt.” Hun peger på en lille kvinde med kobberfarvet hår, som er på vej ud af værelset.

”Okay. Hvorfor har I passet mig? Kører I et privathospital for ellefolk?” Jeg lyder måske sur, men jeg har ondt som bare pokker. *Hvem er de? Kan jeg stole på dem?*

Rakel ler blidt. Hun har virkelig et usædvanligt ansigt. De fine linjer i hendes hud forstærker smilet, der synes at fylde hele hendes hoved.

De blå øjne reflekterer lyset på en sær måde og ser hele tiden ud til at skifte nuance.

"Tove fik dig hen til os," siger hun og retter på den grå strik-cardigan. "Jeg er magisk heler, og det er min søster også." *Hun lyder ret selvtilfreds. Er det nu, jeg skal klappe?*

"Det er fint, men jeg har stadig ondt. Kan I gøre noget ved det?" Jeg skærer tænder, da endnu et kraftigt jag skyder igennem min mave og trækker sig pinefuldt om i min rygrad.

"Vi stoppede giften, men den er stadig i din krop. Vi er nødt til at vække dine egne kræfter for, at du kan blive helt rask igen." Hendes mund åbner sig let, som om hun skulle til at sige noget mere, men hun ser ud til at fortryde.

"Jamen, det lyder da fantastisk," snerrer jeg. "Forklar venligst, hvad alt det betyder."

"Du har ikke adgang til din fulde ellemagi, Maren. Den skal du bruge for at bekæmpe vættegiften," svarer hun tålmodigt og nikker med hovedet, så sølvhåret bølger om hende.

"Hvorfor har jeg så ikke det?" spørger jeg og bevæger mig under dynen i et forgæves forsøg på at komme til at ligge mere behageligt. *Jeg er 32 år. De skal ikke tale til mig, som om jeg var et barn!*

"Du har levet blandt mennesker uden særlig meget kontakt med dit eget folk. Det er ikke godt for ellekvinder at leve sådan." Igen er der noget overlegent over den måde, hun trækker sin mund sammen på, efter hun er stoppet med at tale. Som om hun lige har leveret skelsættende info.

"Hvad er ellemagi?" siger jeg højt og kan ikke lade være med at rulle med øjnene. Det her er en grotesk samtale at have, mens jeg ligger og

har ondt og ikke orker en længere snak. De kan da ikke bare smide om sig med nye ord uden at forklare dem.

”Magien er forskellig for alle ellefolk. Du vil nok kunne bruge dine hænder til en form for forsvars- og angrebsmagi.” Hun holder sin ene hånd frem, og en lille gul stråle smutter rundt om hendes pegefinger.

”Fuck. Det ville jeg gerne kunne.” Jeg stirrer på hendes hånd. Den lille stråle snor sig nu om hendes fingre som en kælen slange.

”Det kan du efter i aften.” Igen smiler hun veltilfreds. Hun minder mig om en kat, der lige har slugt en hel skål Whiskas. ”Det har ikke været godt for dig at leve så adskilt fra dit folk,” fortsætter hun så og ser undersøgende på mig gennem de hvide øjenvipper. ”Jeg ved, at du kun havde din moster, efter din mor døde.”

Jeg stirrer på hende. Min mor døde, da jeg var tre år, og jeg voksede op hos min moster. Hun lagde ikke skjul på, at vi var ellefolk, men hun præsenterede mig aldrig for andre som os. Hun sagde altid, at vi var ligesom mennesker, bortset fra at vi sjældent blev syge. Vi kunne leve helt almindeligt. Nu sidder Rakel der og siger, at det ikke passer. Min hals føles levende. Som om der kravler insekter rundt i mit spiserør.

”Du kendte moster?” spørger jeg. Moster døde i en bilulykke for fire år siden. Jeg begyndte at arbejde for Urtid en måned efter.

”Ja, jeg var så ked af det, da hun døde. Du må have følt dig meget alene, og jeg beklager, at vi ikke tog kontakt til dig.” Hun rækker ud som for at tage min hånd, men jeg tager den instinktivt ind under dynen. ”Din moster ville have, at vi beskyttede dig i det skjulte.”

”Det gik rigtig godt med det,” mumler jeg sarkastisk.

”Tove gav dig jobbet i Urtid for, at vi kunne holde øje med dig uden at forstyrre dit liv for meget,” fortsætter hun.

Jobbet hos Urtid kan ikke ligefrem beskrives som mindre forstyrrende. Ellefolk mener åbenbart ikke, at tidsrejser og magisk legetøj forhindrer et almindeligt liv.

”Din moster så, hvordan du kæmpede for at passe ind med dine kammerater i skolen og igennem hele dit liv. Hun ville have, at du skulle finde din plads mellem menneskene, fordi du ønskede det så meget. Jeg var ikke enig, men jeg bøjede mig for hendes beslutning.”

Der er noget, der ikke giver mening i det, hun siger. Det er rigtigt, at jeg prøvede at passe ind. Jeg blev en mester i at lade, som om jeg var et menneske ved at kopiere deres vaner og holde på min vrede, når jeg mistede tålmodigheden med dem, men jeg ønskede aldrig rigtigt at være som dem. Faktisk har mit største ønske altid været at stå over for en, der forstår. En, der er ligesom mig.

Jeg giver slip på tankerne, da smerterne tager til igen, og jeg udstøder et lille skrig. Jeg overgiver mig og lader Rakel tage min hånd. En varm og beroligende fornemmelse breder sig fra mine fingre til resten af min krop.

”Det er giften. Nu skal du sove igen,” siger hun. ”I aften vækker vi dine kræfter, men til det har jeg brug for hjælp. Tove og to andre ellekvinder kommer herover. Så skal du nok få det bedre.” Hun lægger sin anden hånd på min pande, og en drømmeløs søvn skyller ind over mig som kølige bølger på en gylden strand. *Søvn er undervurderet*, når jeg at tænke, før jeg er væk.

Da jeg vågner næste gang, er jeg alene i værelset. Jeg må have sovet i mange timer. Min krop føles mørbanket, og jeg er svimmel, men jeg skal tisse, så jeg prøver at rejse mig fra sengen for at lede efter et toilet. Da jeg kommer op at sidde, bliver jeg igen overvældet af stærke smerter i maven og ryggen. Det føles, som om enhver bevægelse vil flå mig op indefra. Jeg tør ikke røre mig, så jeg falder tilbage i sengen.

"Hallo," kalder jeg, og et øjeblik efter kommer en kvinde ind i værelset, der nu ligger hen i halvmørke. Hun tænder lyset, så jeg kan se, at hun er lille med kobberfarvet hår og øjne, der changerer i forskellige grønne facetter. Hendes bevægelser er flydende. Som om hun svæver ind i værelset. Jeg har aldrig set et væsen som hende før, men hun minder mig om Rakel på grund af de mystiske farveskift i øjnene. Hun må være en ellekvinde ligesom mig.

"Skal du have hjælp?" spørger hun og smiler til mig med små skarpe tænder.

"Jeg vil gerne på toilettet," siger jeg.

"Jeg skal nok hjælpe dig," siger hun. "Jeg hedder Sigbritt. Du ser nu bedre ud, end du gjorde, da vi fik dig ind i forgårs."

I forgårs? Har jeg været her længere, end jeg troede? Sigbritt lægger en slank arm om mig og får mig op at stå med overraskende lethed.

"Tag min hånd. Så kan jeg give dig min styrke," siger hun, som om det er det naturligste i verden. Da hendes fingre rører mine, føles det, som om ren energi flyder fra dem og ind i mig. Smerterne fortager sig med det samme. Jeg ånder lettet op og lader hende føre mig ud ad en gang og hen til et badeværelse.

"Gå bare ind selv, jeg er lige udenfor. Du skulle være smertefri i de næste fem minutter i hvert fald." Hun smiler igen, og de små hår rejser

sig på mine arme. Hun er en lille smule uhyggelig, som hun står der i skyggerne med de selvlysende øjne vendt mod mig.

Med forsigtige skridt lister jeg ud på badeværelset og får et chok, da jeg ser mig selv i spejlet i det hvide lys. Mit hår klistrer til mit ansigt, der er så opsvulmet, at mine øjne ligner små brune sprækker. Jeg er iklædt en form for natskjorte, som jeg løfter op for at se på såret på min mave. Det er ildrødt og væsker med gult pus. *Puha, jeg tør slet ikke tænke på, hvordan såret på min ryg ser ud.* Det er vildt, at både Rakel og Sigbritt uden videre kan fjerne mine smerter. Der er en hel verden, jeg ikke kender. De vil vække mine kræfter, sagde Rakel. *Hvad betyder det?* Jeg ser ned i den cremefarvede håndvask for at slippe for at se på det hævede fjæs i spejlet.

”Mine kræfter. Min magi,” hvisker jeg. Noget summer i mine fingre i et øjeblik, men fornemmelsen forsvinder hurtigt igen. *Var det noget, jeg bildte mig ind? Kommer jeg til at kunne lave magi med mine hænder? Hvorfor har jeg aldrig kunnet det før? Er det virkelig, fordi jeg har levet adskilt fra andre ellefolk? Hvad med min flyvetur den anden aften, da jeg blev angrebet? Var det en del af min magiske kraft?* Jeg har ikke lyst til at lege spørgejorgen over for Rakel, for hun gør mig lidt urolig, men nogen må jeg tale med. Det her er sgu nok til at gøre mig rundtosset.

Jeg får tisset og plasket koldt vand i mit uigenkendelige ansigt. *Hold da op, hvor jeg trænger til et bad.* Alt det her med at vække mine kræfter skulle også virke helbredende, som jeg forstod det. *Det skal bare virke,* tænker jeg og vakler ud på gangen, hvor Sigbritt står klar til at hjælpe mig ind i sengen igen. Mit hoved svømmer, og mine ben ryster. Jeg falder i søvn, da mit hoved rammer puden.

Lyde fra en meget virkelig drøm hænger stadig i mine ører, da jeg vågner næste gang. En snerrende lyd, fodtrin i sne og en stemme, der råber noget på et sprog, jeg ikke forstår. Værelset er nu helt indhyllet i mørke, og Rakel sidder igen ved min side.

”Det er tid, Maren,” siger hun. ”Vi er klar inde i stuen.”

Tanken om at skulle op igen er næsten mere, end jeg kan klare. ”Okay,” siger jeg. ”Bare det virker.”

Rakel løfter mig op, ligesom Sigbritt gjorde tidligere, og berøringen fra hendes hænder virker på en gang smertestillende og let kvalmende. Det føles som at træde ned i et badekar fyldt med varmt vand, når man har været ude i kulden. Dog bliver kvalmen ved med at lure i det bagerste af min mundhule. Det gjorde den ikke, da Sigbritt rørte mig. *Gad vide hvorfor?* Jeg er stadig svimmel og må klamre mig til Rakels arm på vejen.

Stuen er fyldt med tændte stearinlys, og på gulvet sidder Sigbritt sammen med to andre kvinder, som jeg ikke kender. Tove, som er min chef hos Urtid, rejser sig fra en lænestol med pinsel i ansigtet.

”Maren!” siger hun. ”Lad mig hjælpe dig ned at sidde her på gulvet. Du aner ikke, hvor bange jeg blev, da jeg fik den opringning i forgårs. Og da jeg så dig ... jeg troede ikke, du kunne reddes!”

Tove er en lille dame med kort sort hår og markerede briller. Jeg har altid opfattet hende som formel, men nu ser jeg, at det nok har været skuespil. Hun har tårer i øjnene, og brillerne er ingen steder at se. Der er noget anderledes ved hendes ansigtstræk. Det er øjnene. Ligesom Sigbritt og Rakels synes de at skifte farve hele tiden. Jeg vidste godt, at

hun var en ellekvinde, men hun har altid været ret afvisende over for spørgsmål. De gange, jeg har forsøgt at få mere at vide om ellefolk og andre underjordiske, har hun højst belønnet mig med enstavelsesord. Hvis jeg var paranoid, ville jeg tro, at der havde været en sammen-sværgelse, der havde til formål at holde mig hen i uvished. Noget vredt strømmer igennem min krop, men jeg må hellere lade være med at miste besindelsen lige nu. Jeg strammer munden sammen for ikke at komme til at sige noget surt.

Jeg lader Tove hjælpe mig ned at sidde og nikker til de to kvinder, jeg ikke kender. Den ene hedder Anna og ser meget ung ud med røde kinder og blonde krøller. Hun ligner et menneske rigtig meget, hvis det ikke var for de blå øjne, der hele tiden skifter til violette toner. Den anden hedder Malin og har krystalblå øjne og sølvblondt hår, bundet i en fletning, der går hende til livet. Hun ligner en, der burde optræde på forsiden af en turistbrochure om Skandinavien.

De smiler begge til mig, men deres fokus er på Rakel, som tydeligvis er lederen af den lille flok.

”Maren,” siger Rakel og sætter sig til rette i skrædderstilling på gulvet. ”Da du blev angrebet, var du så i stand til at forsvare dig selv?”

”Ja,” svarer jeg og opdager, at jeg stadig har fat i en af Toves hænder. ”Det var en lille dame i pelsfrakke. Hun kom efter mig med en kniv, og hun ramte mig her.” Jeg peger på min mave. ”Det var ret underligt, men jeg svævede pludselig op over hende, så hun ikke kunne stikke mig igen. Jeg fik også slået hende i ansigtet.”

”Det er meget godt,” siger Rakel. I et øjeblik ser hun næsten glubsk ud, men det forsvinder så hurtigt, at jeg er i tvivl, om det er noget, jeg har forestillet mig. ”Du er allerede i kontakt med dine kræfter, selvom

du ikke er fuldt ud bevidst om dem. Det vil muligvis gå nemmere så.” Hun tager fat i den af mine hænder, Tove ikke holder fast i, og ser direkte på mig. ”Maren, du vil opleve, at meget vil ændre sig for dig bagefter. Jeg skal nok fortælle dig mere, når vi er færdige. Men vi må hellere gå i gang. Vættegift skal bekæmpes inden for tre dage.”

Alle holder nu hinandens hænder, og jeg føler mig hensat til den aften i gymnasiet, hvor jeg spillede ånden i glasset med mine klassekammerater.

”Vi sender dig på en magisk tur til Elleskoven nu,” forklarer Rakel. ”Det er ellefolkets rigtige hjem. Der levede vi i mange tusind år, før nogle af os begyndte at foretrække menneskenes verden. Men det er godt for os alle at komme tilbage bare én gang i vores liv. Luften er anderledes der. Den virker helende og forstærker vores magi.”

”Okay,” siger jeg. ”Så jeg skal ud på en magisk rejse for at trække vejret i en skov?” Det lykkes mig at lade være med at rulle med øjnene.

Rakel smiler anstrengt. De tørre skorper på hendes læber ser ud til at give sig. ”Nej, du skal mærke skoven. Du vil nok også møde andre ellefolk. De vil dog ikke kunne se dig som den, du er. Du er kun på en mental rejse. Så du vil kunne se dem og danse med dem, men du har ikke din rigtige krop med dig. Derfor kan du heller ikke blive der så længe. Du vil selv kunne mærke, når du har brug for at komme tilbage.”

Jeg ser ned ad mig selv i den latterlige natskjorte. Det er nok meget godt, at jeg ikke skal rejse i mit nuværende hylster.

”Elleskoven er ikke en verden som den her,” indskyder Tove og knuger min hånd. ”Den ligger uden for tid og rum. Jeg har selv været der en gang for mange år siden, og jeg glemmer det aldrig.” De grå øjne får et tåget skær. *Er der en tåre i det ene?*

Jamen, det her er jo fantastisk. De fortæller det ene eventyr efter det andet, og jeg skal bare acceptere det? Det mærkelige er, at jeg tror på dem. Især på Tove. Jeg synes dog stadig, det kunne have været fedt med en reel sparringspartner, jeg kunne tale med, før jeg lader dem lege med mit hoved. På den anden side har jeg vel ikke et valg.

”Jeg er klar,” siger jeg og nikker unødvendigt.

Vi sidder i et øjeblik stille i rundkredsen. Så vender Anna ansigtet opad og synger med høj, lys stemme på et sprog, jeg ikke forstår. Luften vibrerer, og en hylende vind suser gennem stuen. Blade bevæger sig i blæsten. Jeg er i en skov. *Den sang var overraskende effektiv.*

Den friske luft føles fantastisk. Elletræer med krogede grene står tæt op ad hinanden, og solskinnet smutter kun igennem enkelte af trækronerne. Her dufter af dans og frihed, latter og kys i måneskin. Jeg er alene, men det føles, som om jeg er kommet hjem.

Mine bare fødder synker ned i den bløde jord, mens jeg danser rundt mellem stammerne. En kvinde med skinnende rødt hår står foran mig. Hun rækker hånden ud, og jeg tager den og følger hende dybt ind mellem træerne.

”Velkommen, søster,” siger hun kærligt, og pludselig er vi flere. Hundredvis af ellefolk står om mig, og vi rører ved hinandens hænder, mens vi danser til en form for violinagtig musik, der synes at komme fra selve skoven. Jeg ler som aldrig før, og selve friheden ruller gennem mit blod. En ellemand med leende øjne kysser mig på munden, og noget strømmer igennem min krop. Så er han væk, og jeg møder den rødhårede dame i dansen igen. Også hun kysser mig på munden, og jeg er som beruset. Vi danser i så mange timer, at jeg mister al fornemmelse

for tid, indtil jeg sætter af og svæver over hovederne på ellefolkene, som stadig danser under mig.

Nu strømmer røde stråler fra mine hænder, og jeg kan bruge dem til at lave mønstre i luften. De gør alt, hvad jeg beder dem om! De smutter legesygt rundt om mine fingre som selvlysende snore. Jeg sender dem mod et af træerne, og de skærer med lethed en stor gren af det. Jeg ler højt og lander på skovbunden igen. Men nu er her stille, og mine dansende venner er forsvundet. Det er tid til at tage tilbage. Jeg løber gennem skoven, for jeg ved godt, hvor jeg skal hen.

”Jeg er klar!” råber jeg, og jeg mærker en susen et sted i nærheden ...

Jeg holder stadig fast i Rakels og Toves hænder, og jeg trækker vejret tungt. Anna ser ud, som om hun er ved at falde om af træthed. Hun er holdt op med at synge.

De stirrer alle på mig. Min krop føles ny og fremmed, men smerterne er væk. Jeg mærker efter såret på maven, men det er forsvundet.

Rakel smiler triumferende, og noget hårdt glimter i hendes øjne. ”Vi klarede det.”

Vi slipper hinandens hænder, og jeg ser mig omkring med nye øjne. Anna trækker vejret stødvist og lægger sit hoved i skødet på Malin. Tove er ligbleg, og Sigbritt må støtte hende, da hun rejser sig op. Rakel ligner sig selv, og der er noget ved hendes smil, der gør mig urolig. Sigbritt ser helt upåvirket ud.

Jeg skælver, og mine næsebor udvider sig, da en voldsom kombination af lugte slår ind over mit ansigt. Det føles næsten, som om de trænger ind i min hud. Det er svært at identificere dem alle, men den mest gennemtrængende minder om mango eller passionsfrugt. Og er det roser? Æbler? Tomater? I et øjeblik overvejer jeg at stikke tungen

ud for at se, om luften også smager af frugt. Jeg drejer hovedet for at se, om jeg kan placere, hvor lugtene kommer fra, men mine fødder vil ikke blive på jorden. Jeg må anstrenge mig for ikke at svæve op og slå hovedet i træloftet. Min hud kribler af indestængt energi, som om bittesmå muskler rejser sig i min hud. Alting sitrer af nerver, der vil bruges.

”Maren.” Rakels stemme lyder, som om den kommer langt væk fra. ”Du kan ikke flyve af sted nu.” Hun tager fat i min skulder, og det lykkes mig at møde hendes blik. ”Det tager tid at finde ind til virkeligheden igen, når man har været i Elleskoven.” Hun rækker mig et bæger. ”Drik dette.”

Væsken smager skarpt, og en beroligende varme breder sig i mig. Lugtene begynder at fortage sig en smule, og jeg sukker lettet. *Kan jeg tillade mig at bede om en danskvand?* Jeg tænker længselsfuldt på mit køleskab derhjemme. Det er fyldt til randen med de grå dåser.

”Jeg har det bedre nu,” siger jeg.

”Sæt dig ned,” siger hun og peger på sofaen. Det går op for mig, at de andre ellekvinder er forsvundet, uden at jeg har lagt mærke til det. Jeg sætter mig og ser ned ad min krop. Den ligner sig selv, men det summer i min hud, og lugten af roser stikker igen i mine næsebor.

”Maren, dit sår er helet, men du er ikke den samme. Du vil være følsom over for sanseindtryk i de næste par dage. Du skal vænne dig til, at især din lugtesans er forstærket.” Hun sætter sig ned ved siden af mig. ”Når du ser i spejlet, vil du nok også opdage, at dit udseende har ændret sig. Det er dog ikke noget, mennesker kan se. De kan ikke se, hvordan vi underjordiske rigtigt ser ud.”

Jeg nikker. Det her er vel min chance for at få de svar, jeg altid har ønsket mig. ”Hvordan kendte du møster?” spørger jeg.

”Jeg kender de fleste ellefolk i Danmark. Vi er jo ikke så mange,” svarer hun med et tilfreds smil. ”Men din moster ville ikke omgås os andre. Derfor lærte vi dig aldrig at kende.”

”Hvad mener du med, at vi ikke er så mange?” spørger jeg. Moster sagde noget lignende, da jeg var 13-14 år gammel, men jeg fik hende aldrig til at uddybe. Jeg blev rasende over manglen på svar og nægtede at tale med hende i flere dage efter det. Hun opførte sig, som om det var et almindeligt teenageoprør.

Rakel sukker resigneret. ”Det har været et problem i de sidste par århundreder. Der bliver ikke født så mange ellebørn, som der burde.”

”Hvorfor ikke?” Jeg synker noget. Lugten af eksotisk frugt hænger stadig i luften, men nu er den blandet med en let kvalmende dunst af roser. Gad vide, om man kan slukke for den lugtesans igen?

”Vi er hårdføre, men også skrøbelige,” svarer hun. ”Vi har blandet os for meget med mennesker.” Hun klemmer munden sammen, som om hun er færdig med at tale om det. Jeg sidder med en klar fornemmelse af, at hun snakker udenom.

”Du nævnte også min mor?” Indtil nu har hun aldrig været andet end billeder i mosters fotoalbum. En nervøst udseende kvinde med sort hår, der svøbte sig om hendes talje.

”Din mor var noget særligt,” fortæller Rakel. ”Hvis hun havde levet, ville du have kendt andre underjordiske. Hun var meget populær og sås både med ellefolk og troldfolk.”

”Hvad er troldfolk?” *Hvis bare der fandtes et Google for underjordiske. Så kunne jeg sidde i ro og mag og læse mig frem til svarene i stedet for at sidde her og trække dem ud af hende.*

”Magikere,” siger hun, og de blå øjne skifter farve til en isnende

nuance. *Hvorfor ser hun så triumferende ud? Kan hun bare godt lide at have alle svarene?* ”Dem kan du ikke undgå at møde nogle af, nu hvor du har dine kræfter. I Odense er der flere gamle troldfamilier.”

”Magikere ... Hvordan er de anderledes end os?” spørger jeg og rynker på næsen. Den kvalmende lugt af roser fylder hele rummet.

”Deres magi er nogle gange mere praktisk anvendelig. Som ellekvinde kan du forsvare dig med dine stråler. Du kan angribe med dem. Du kan bruge tidsmagi, og du kan svæve. Du kan tiltrække mennesker. Men du kan ikke væve komplekse besværgelser, som nogle troldkvinder kan.” Hun ser væk. Igen ved jeg bare, at der er mere, hun ikke fortæller mig. ”For mange år siden kendte jeg en troldkvinde,” fortsætter hun. ”Hun vævede en besværgelse over en menneskemand, der havde gjort hende vred.”

”Hvad skete der med ham?” spørger jeg.

Hun ser direkte på mig, og den søde stank af roser når irriterende højder. ”Han mistede evnen til at spise og drikke. Menneskenes læger kunne ikke gøre noget. Andre troldfolk forsøgte at bryde besværgelsen, men det var umuligt. Han døde i løbet af nogle dage.”

”Så troldfolk er onde?” *Hvis jeg nu nøjes med at trække vejret gennem munden, kan jeg måske holde stanken ud.*

”Ikke altid,” svarer hun med et smil. ”Men en kreativ besværgelse som denne kan en ellekvinde ikke lave. Og der er store forskelle på troldfolk. Nogle har adgang til meget stærk magi, mens andre kun kan lave lidt til husbehov. Troldkvinder er for det meste gode magikere. Troldmænd har næsten aldrig stærke kræfter.” Hun retter på sin krave og folder de rynkede hænder i skødet. ”Det her var et ekstremt eksempel. Troldfolk er som regel fredelige nok.”

Jeg nikker. Det kunne da være interessant at møde sådan en troldkvinde en dag.

”Du har muligvis adgang til mere magi end dine stråler og din svævekraft, men det vil du selv opdage.” Linjerne trækker sig sammen om hendes øjne. Hun ser lidt snu ud. ”Du har nok arvet evner fra din mor, som vil vise sig ...”

”Hvad med min far? Ved du, hvem han var?” afbryder jeg og ser direkte på hende. Måske kan det ryste et svar af sig, selvom jeg ikke har de store forventninger. Men nogen må da vide, hvem han var.

Hun ryster på hovedet. ”Jeg ved ikke, hvem han var. Så vidt jeg ved, fortalte hun aldrig nogen om ham. Hun havde ingen mage, men ligesom dig var hun meget smuk. Så der er mange, det kan være ...” Hun smiler blødt. ”Du har heller ingen mage endnu?”

Jeg blinker med øjnene, som føles fremmede i mit hoved. ”Nej, ingen ... mage.” *Jeg skal godt nok vænne mig til deres måde at udtrykke sig på.*

Rakel smiler bedrevidende. ”Du skal være forberedt på, at du vil være meget tiltrækkende for mænd, nu hvor du har adgang til din fulde kraft.”

”Okay.” Jeg har aldrig mødt en mand, jeg kunne holde ud at snakke med i mere end fem minutter, så det skal nok blive underholdende. Jeg har selvfølgelig været i seng med nogle stykker. Men ingen af dem har kunnet finde ud af at tage hårdt nok fat i mig. De var rent ud sagt allesammen elendige til hele øvelsen. Så lige nu lever jeg i selvvalgt cølibat.

Hun ser undersøgende på mig. ”Du ser ikke begejstret ud,” siger hun så. ”Husk på, at der er stor forskel på menneskemænd og underjordiske

mænd. De vil også lægge mærke til dig nu. Hvis du kunne finde dig en underjordisk ...”

En underjordisk mand. Tanken er da interessant. *Menneskemænd er så ekstremt kedelige og langsomme.* ”Indtil videre har jeg klaret mig fint alene,” siger jeg, fordi hun ikke skal vide, hvad jeg tænker.

”Jeg tror, du vil passe godt sammen med en troldmand,” siger hun så.

”Nå,” siger jeg. *Hun kender mig også supergodt allerede, så det ved hun naturligvis alt om. Og en troldmand er jo ikke svær at finde. Jeg opretter bare en annonce på DBA: ”Troldmand søges. Gerne over 180 cm høj. God fast indtægt foretrækkes”.*

”Jeg tror virkelig, det vil være et godt match for dig.” Hun retter sig op og ser på mig med et overbærende smil i den ene mundvig. Hun kan snakke alt det, hun vil. Det kommer ikke hende ved, om jeg finder en mand at have lidt sjov med eller ej. Jeg skærer tænder i irritation og rynker på næsen, da rosenlugten tager til igen. *Har hun potpourri et eller andet sted i stuen?*

”Kig dig omkring, men vær forsigtig. Den vættekvinde, der angreb dig, er stadig på fri fod. Det er længe siden, at vætterne har været på krigsstien, men der har været flere angreb og også et par drab i de sidste par måneder.” Hendes øjne er fyldt med smerte og noget andet, jeg ikke kan sætte ord på. ”Det sidste i går. Et barn.”

”Slog hun et barn ihjel?” spørger jeg skingert.

”Vi ved ikke, om det var hende. Men en vætte var det næsten helt sikkert. Der er meget få ellebørn, så det var ikke kun et tab for forældrene, men for os alle.” Hun ser alvorligt på mig.

”Ja, hvis vi ikke er så mange, det er klart.” Jeg synker lidt ned i den brune sofa. I lang tid har jeg længtes efter svar på alle mine spørgsmål,

men lige nu har jeg faktisk ikke rigtig lyst til at vide mere. Hun kan beholde sine vætter og sine troldmænd her, hvor roser kommer hen for at dø. Jeg vil gerne hjem og falde i søvn foran fjernsynet.

”Maren, du skal gå ud i verden og leve dit liv. Tove vil have nye opgaver til dig, nu hvor du kan bruge dine kræfter. Men vær forsigtig. Du kan ikke stole på nogen, du ikke kender – heller ikke ellefolk eller troldfolk. De kan være i ledtog med vætterne. Lige nu ved ingen af os, hvorfor de angriber, og de har før forført andre underjordiske over på deres side.”

”Hvordan genkender jeg de andre underjordiske, og hvad skal jeg gøre, hvis de angriber?” Det er ærligt talt det, jeg er mest interesseret i at få at vide lige nu.

”Al magi har sin egen signaturduft,” svarer hun. ”Du har måske lagt mærke til, at her lugter af roser? Det er min magi. På samme måde vil du kunne lugte andre underjordiskes magi, når du møder dem. Du vil ikke være i tvivl, selvom lugten måske minder dig om blomster eller frugt. Den vil være mere intens, og din egen magi vil reagere på den. Det vil føles som en summen i din næse.” Hun snuser ind. ”Din magi er krydret. Som chili.”

Chili. Nå. Så er det derfor, her stinker sådan af roser. Endelig et svar, jeg kan bruge til noget. ”Og hvis de angriber?”

Rakels øjne er som sten. ”Så bruger du dine stråler og slår dem ihjel. Jeg ved godt, at du ikke kender dine kræfter endnu, men de vil arbejde helt naturligt for dig, hvis du bliver angrebet.”

Jeg ser ned på mine hænder. Noget rødt knitrer i min ene fingernegl. Endelig har jeg magi, jeg kan bruge. ”Jeg slår dem ihjel,” hvisker jeg for mig selv.

”Brug også gerne din svævekraft. Den giver dig adgang til stor styrke,” fortsætter hun. ”Det er ikke tiden til menneskelig moral. Hvis du ikke dræber dem, dræber de dig. Men mange vil holde afstand. Ellekvinder aftvinger stor respekt. Du kan formentlig holde de fleste væk med ord.”

”Det er ikke et problem.” *Ord. Dem har jeg heldigvis ret mange af.*

”Men du vil sikkert gerne hjem nu, kan jeg tænke mig?”

”Ja. Hvor er vi egentlig henne nu?” siger jeg.

”Vi er i Odense. Du kom hertil i ambulance,” siger Rakel.

Jeg ånder lettet op. Så er jeg næsten hjemme. Jeg rejser mig og ser, at jeg stadig er iklædt natskjorten. Rakel går ud af stuen og kommer tilbage med jeans og en T-shirt til mig uden at sige noget, og da jeg tager det på, føles det, som om min hud bliver kradset til blods.

”Av!”

”Sådan vil det være i et par dage,” siger hun. ”Du er ekstra sensitiv lige nu.”

”Okay.”

”Jeg har lagt en seddel med mit telefonnummer i din lomme. Ring, hvis du har brug for mig, og ellers har du jo Tove. Hun vil nok tage en snak med dig, når du kommer tilbage på arbejde på mandag.”

Da jeg stiger ud af taxaen foran mit lille byhus på Skt. Jørgens Gade, føles det, som om jeg har været væk hjemmefra i flere år. Jeg ånder lettet op, da jeg træder ind i entreen og mærker, at alt er ved det gamle. Jeg elsker mit hus. Da moster døde, arvede jeg hendes hus, og jeg

overvejede at flytte ind, men der var for mange minder forbundet med det. Så jeg solgte det og købte det lille byhus i stedet.

Jeg smider de gamle sneakers, jeg fik af Rakel, og går op ad trappen til badeværelset. Min hud sitrer, da vandstrålerne fra bruseren rammer mig. Det er lidt som at tage brusebad i små skarpe sten. Alligevel står jeg længe under vandet, som om det kan vaske alt det nye og underlige væk. Først da jeg kommer ud og har tørret mig, vover jeg at se i spejlet. Jeg har altid fået komplimenter for mit udseende, især fra ældre damer og veninder. Men jeg har aldrig opfattet mig som smuk. Det er jeg nok stadig ikke, men noget er helt klart anderledes.

Det er en fremmed kvinde, der ser tilbage på mig. Hun har mit lange krøllede hår, men det er et par toner mørkere – faktisk næsten sort. Hun er ikke så tynd som mig, og hendes krop ser blødere og mere kvindelig ud. Men det mest chokerende er hendes øjne, der har samme farve som rav.

MALIN

Blæsten slår ind mod vinduet, og jeg putter mig længere ned under det tykke tæppe i den grønne sofa. Jeg er ikke fan af vintermånederne. Lejligheden er dårligt isoleret, og kulden trænger ind gennem de hvide vægge. Når Anna ikke er hjemme, er det tusind gange værre. Savnet er voldsomt, selvom hun bare er taget ned for at handle. Jeg fryser altid, når hun ikke er hos mig – selv om sommeren. Min krop kan ikke fungere uden hendes nærvær.

Det er efterhånden længe siden, at de afskyelige vætter slog hendes søster og børnene ihjel, men jeg er stadig bange for, at nogen vil gøre hende fortræd. Selvom Rakel har lovet at beskytte os.

Jeg sukker og stirrer på den runde urskive på væggen. Hun har været væk i snart tre kvarter nu. Der er ikke sket hende noget, for det ville jeg kunne mærke, men den sædvanlige desperation er ved at indfinde sig. Kulden isner min hud, og jeg slår armene om mig selv.

"Kom nu hjem, mus," mumler jeg.

Jeg husker den dag, vi mødtes, som var det i går. Hendes første dag hos Urtid, og jeg blev slået i gulvet ved synet af hende. Aldrig i mit liv har jeg følt noget som det. Hele verden rystede, og jeg kunne næsten ikke stå på benene. Jeg forstår stadig ikke, hvordan hun kunne føle det samme for mig den dag. Men hun tog min hånd, og vores fingre voksede ind i hinanden. Siden den dag har hun været min.

Da døren endelig går, hopper jeg ud af tæppet og løber ud for at tage hende i mine arme.

"Älskling," siger hun og synker ind mod mit bryst. Den sædvanlige duft af friske æbler, pærer og kanel suser ind i min næse. Varmen breder sig i mig med det samme, og jeg finder hendes læber i et kys. Hun smelter ind mod mig i lidt tid, før hun trækker sig væk. Jeg er svimmel efter kysset, og jeg vil gerne have mere, men hun ryster på hovedet.

"Rakel har lige ringet." De lyse bryn trækker sig bekymret sammen over hendes øjne. "Du skal babysitte Maren på en mission på mandag."

"Nå," siger jeg overrasket. "Kan hun ikke klare sig selv?" Maren er Tove og Rakels kæledægge. Jeg forstår ikke helt hvorfor.

"Åbenbart ikke." Annas mund fortrækker sig i et stift smil. "Det hele er

meget underligt. Rakel sagde, at du skal sørge for at lade hende bruge sine kræfter. I skal ud efter nogle vatter. Maren må meget gerne slå dem ihjel.”

”Det kan jeg da ikke garantere for, at hun gør,” siger jeg opgivende. ”Den måde, hun talte til Rakel på den anden dag ... Jeg tror ikke, man kan regne med hende. Hun gør nøjagtigt, som det passer hende.”

”Maren er ikke til at stole på, det er jeg enig i,” svarer Anna og lægger armene om mig. ”Men du ved, hvordan Rakel er. Vi er nødt til at gøre, som hun siger. Efter det med min søster ... Hun beskytter os.” Vi omfavner hinanden et øjeblik, og jeg lader mine læber strejfe de lyse krøller. Duften af hendes magi tager til igen og gør mig ør i hovedet.

”Jeg ved det,” siger jeg. Rakel beskytter os, men hun er et farligt bekendtskab. Jeg får en kriblende fornemmelse i maven, hver gang hun tager kontakt.

”Vi er nødt til at gøre, som hun siger,” mumler Anna. ”Hun vil have, at du angriber vatterne i morgen, så Maren også er nødt til at gøre det. Jeg kan ikke lide det. Jeg kan ikke lide, at vi er så afhængige af hende.” De blåviolette øjne flyder over med et par tårer. Jeg fjerner dem med en forsigtig finger på den bløde hud.

”Det skal nok gå. Jeg skal nok være forsigtig,” siger jeg og trækker hende ind mod mig igen. Det er bedst, at det er mig, der løber en risiko, for jeg kan ikke leve uden hende, men hun kan nok godt leve uden mig. Der er altid en ulighed i en magisk binding – den ene mage er mere fysisk afhængig end den anden. Det er mig, der er den svage, men det er lige meget. Bare hun er i sikkerhed.

RIKKE HAVNER ALRØ

Rikke Havner Alrø skriver fantasy og romance til unge og voksne, samt noveller og kortere historier til børn og unge. Dansk folketro har altid fascineret hende og er et gennemgående tema i hendes forfatterskab. Hun bor i Odense sammen med sin mand og deres søn.

